

ROZPTYLOVÁNÍ

CECIL J. duCILLE

(Mahomet, Illinois, září 2004)

Jak úžasná je to výsada, že máme svobodu se tady takto scházet. Měli bychom být za ni Bohu ze srdce vděční a neměli bychom to brát jako samozřejmost. Měli bychom Bohu za toto podivuhodné a znamenité místo poděkovat. Člověk si Ameriky vpravdě neváží, dokud se nedostane do jiných končin světa. Chvála Bohu. Udivuje mne, když slyším, jak lidé proklínají moji Ameriku. Rozumím, když někdo, kdo zde nikdy nebyl, proklíná Ameriku. Protože mu to říkají v médiích. Jedu na Jamajku a slyším, jak proklínají Ameriku. Jedu do Evropy a slyším totéž. Říkám jim: „Nevíte, o čem mluvíte. Nikdy jste tam nebyli, nežijete tam.“ Jako Američané máme unikátní výsadu, která nebyla dána žádné zemi. Máme výsadu sejít se ve jménu Páně a mít svobodu. A nejen svobodu – někdo i má svobodu, ale nemá finanční prostředky k tomu, aby ji mohl využít. Amen. Jinde třeba nemají takové možnosti výdělku, jaké byly dány nám. Musí tak těžce pracovat, aby vydělali maličko peněz na jídlo a oblečení, že do toho musí vložit veškeré úsilí života.

Bůh ke mně dnes ráno mluvil slovo. Mluvil o tom, jak jsme schopni se na Boha soustředit. Všechno kolem nás je uzpůsobeno tak, aby nás to rozptylovalo. Má nás to svést z cesty, má to odvést naši pozornost. Je to navrženo tak, aby nás zaujalo tohle a pak zase tamto. Lidé mají koníčka a ten se pro ně stává důležitějším než Bůh. I dnes ráno se někteří lidé ženou za svým koníčkem místo toho, aby hledali Boha. Jednou z mocných zbraní satanova arsenálu je vyrušování, odvádění pozornosti nebo, chcete-li, rozptylování. Chtěl bych si o tom s vámi maličko promluvit. Otevřeme si 1. knihu Královskou, kapitolu 19. Verše, které budeme číst, následují po ohromném Eliášově vítězství nad kněžími Bálovými. Zároveň však tyto verše dokazují, že to byl jeden z bídných okamžiků Eliášova života, kdy se i přes takové vítězství bál Jezábel. Těžko se to chápe. Ale myslím, že se s ním budeme schopni ztotožnit,

jelikož máme tak trochu stejný problém. 1. Královská 19:5-8: „*I lehl a usnul pod tím jalovcem. A aj, v touž chvíli anděl dotekl se ho a řekl jemu: Vstaň, pojez. A když pohleděl vůkol, a aj, u hlavy jeho chléb na uhlí pečený a číše vody. I pojedl a napil se, a lehl zase. Opět vrátiv se anděl Hospodinův podruhé, dotekl se ho a řekl: Vstaň, pojez, nebo velmi dlouhou máš cestu před sebou. A vstav, jedl a pil, a šel v síle pokrmu toho čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí, až na horu Boží Oréb.*“ Všimněte si, že je nám k dispozici pokrm, určitý druh jídla. Pokud bychom tento pokrm jedli, posílil by nás na čtyřicet dní. Ještě jsme ho neobjevili. Věda na něj ještě nepřišla. Nicméně to, co Bůh Eliášovi dal, byl přirozený pokrm. Moc rád bych věděl, co vlastně jedl. Rád bych si toho dal alespoň trochu, abych nemusel ke stolu třikrát denně.

Verše 9 a 10: „*Kdežto všed do jakési jeskyně, nocoval tam. A aj, řeč Hospodinova k němu, a řekl jemu: Co tu děláš, Eliáši? Kterýž odpověděl: Velice jsem horlil pro Hospodina Boha zástupů; nebo opustili smlouvu tvou synové Izraelští, oltáře tvé zbořili a proroky tvé zmordovali mečem. I zůstal jsem já sám, teď pak hledají života mého, aby mi jej odjali.*“ Takový postoj není vlastní jen Eliášovi. Mnozí z nás mají pocit, že jsou jediní, koho na této zemi Hospodin má. Jak chudý by Bůh byl, kdybyste byli vším, co má! Amen. Skutečnost, že se cítíte být pravým křesťanem, skutečnost, že se cítíte být na sto procent vydaní Bohu, by vás sama o sobě měla přesvědčit, že jsou i jiní kromě vás. Amen. Mělo by to být důkazem, že jsou ještě jiní. Myslím tím, že pokud věříte, že slyšíte Boha, pak vám to samo o sobě dokazuje, že jiní také slyší Boha.

Včera jsem poslouchal jednoho kazatele a byl jsem z něj zklamaný. Manželka mi říkala: „Neměl bys být zklamaný.“ Ten člověk říkal: „Neexistuje žádný důkaz Boha. Neexistuje žádný důkaz Boha. Nemůžete jít do laboratoře a dokázat Ho.“ Nemusíme chodit do laboratoří, abychom měli důkaz, že Bůh je. To, že stojím před vámi, je důkaz Boha! To, čemu říkáme tělo, je důkaz Boha. Kdo jiný by mé tělo dokázal sestrojít! Neznám člověka ani vědce, který by mohl sestrojít kohokoli z nás. Skutečnost, že jsme zde shromážděni ve jménu Páně, je důkazem Boha. Takže kazatelé, bratři, když kázete, klidně kažte, že existuje laboratorní důkaz Boha. Můžete vzít Boha do laboratoře a dokázat Ho! Amen. Každý mikroorganismus, který najdete, bude hmatatelným důkazem Boha.

Každý atom je důkazem Boha. Kdo by ho udělal? Žádný vědec by nedokázal sestrojít jediné tělo, které tady přede mnou dnes sedí. Nedokáže ho celé ani prozkoumat, natož jej sestrojít! Pouze předpokládají, že kromě toho, co mohou vidět, existují ještě další části. Nemáme totiž nástroje, které by mohly objevit dílo Jeho rukou.

Nedávno jsem seděl a přemýšlel o hurikánech a bouřích. Proč ty hrozné bouře prostě nezastavíme? Proč je nemůžeme zastavit? Přiřenu se, a my jsme tak bezmocní. Domníváme se, že se bouře stočí na Kubu, a ona se stočí na Floridu a nebo zas jinam. Nemůžeme je zastavit. I když někdy jsme je zastavili. Ale ano. Tehdy, když jsme se modlili a říkali: „Ó, Pane, otoč ten hurikán.“ A on se stočil do pravého úhlu, halelujah! Amen. Nemůžeme stvořit bouři, a proto ji nemůžeme ani zastavit. Jsme bídná stvoření a musíme být schopni rozpoznat velikost a slávu Boží, i jen tím, že jdeme po ulici. Víte, říkám Bohu: „Bože, Ty musíš žít. Protože si tady chodím, je mi 83 let a nemám problém.“ Sláva Bohu! Musíme rozumět.

Samozřejmě tady čteme o člověku, který neznal Ježíše. Eliáš znal Boha, ale neznal Ježíše. Není to úžasné? Podívejme se na to znovu. Eliáš neměl to, co máme my. Neměl živého Boha, který by jím, celou jeho bytostí, prostupoval skrz naskrz. Eliáš to neměl. Seděl jsem tady při chválách a viděl jsem Boha, jak námi prostupuje. Otevřeme svá ústa ke chvále Bohu, a Boží dech dýchá do našich bytí. Halelujah. To je důkaz Boha. Halelujah.

Eliáš mluví k Hospodinu: „Horlil jsem, ó, Bože, byl jsem tak úžasný a všechny kromě mne jsi ztratil.“ Jak bídná to myšlenka. Jak hrozná to myšlenka. „Všichni jsou pryč, všichni ostatní zemřeli, nikdo neslouží Bohu, nikdo nenese slovo. Já jediný, ó, Bože, jsem zůstal, na mne jediného se musíš spolehnout.“ Vidíte, jak je pošetilé takto přemýšlet? Hospodin zaopatřuje, Hospodin připravuje armádu. My jsme z ní jen drobeček. Amen! Musíme přijít na to, že bez zbytku té armády nic nejsme, skončili jsme! Rozumíte tomu? Hospodin připravuje společnost prvotin, společnost Eliáše – mohl bych ji nazvat dalšími třiceti jmény – aby zachránila zbytek církve. Naší povinností je být služebníky zbytku církve! Amen.

Je to, jako kdybybyste měli ústa a ta ústa ochutnají med. A říkají si: „Zbožňuji tenhle med, je tak sladký, nechám si ho pro sebe.“ Rozhodnou se nechat si ten med pro sebe. „Nepolknu ho, žádné další části těla ho nepředám, prostě si ho nechám jen pro sebe!“ Taková ústa by brzy začala být nepoužitelná. Musíme pochopit, že beze zbytku Těla nic nejsme. Měli bychom být vděční a děkovat Hospodinu za výsadu, že jsme součástí té úžasné věci, kterou Bůh dnes na zemi dělá. Amen.

Takže tady máme ubohého bratra Eliáše ve velmi bídném, přebídném okamžiku jeho života. Eliáš řekl: „*I zůstal jsem já sám, teď pak hledají života mého, aby mi jej odjali. Řekl Bůh: Vyjdi a stůj na hoře před Hospodinem. A aj, Hospodin šel tudy...*“ (1Kr 19:10-11)

Rád bych, abyste se teď dobře zaposlouchali, co budu číst. Verš 11: „*A aj, Hospodin šel tudy, a vítr veliký a silný, podvracující hory a rozrážející skály před Hospodinem, ale nebyl v tom větru Hospodin.*“ Co se to tady dělo? Dábel byl přímo tam, kde se manifestoval Bůh. Protože pokud v tom větru nebyl Hospodin, kdo v něm byl? Všimli jste si toho? Pokud nejste vnímaví, nevšimli byste si, že tamtudy šel Hospodin, ale před Ním se řítily d'ábel, který rval kusy skal a vztekal se. Bez Božího rozlišování bychom vy i já řekli: „To dělal Bůh. Byl to Bůh, kdo to dělal.“ Ale Bůh v tom nebyl.

Pojďme číst ještě kousek: „*Za tím pak větrem země třesení, ale nebyl v tom třesení Hospodin.*“ (1Kr 19:11) Mluvíme tady o projevech. Manifestacích. Některé manifestace, které vidíme, nejsou Bůh. Bůh opravdu přišel, Bůh opravdu něco udělal, Bůh opravdu promluvil, ale toto nebyl Bůh: „*A za třesením oheň, ale nebyl v ohni Hospodin. A za ohněm hlas tichý a temný.*“ (1Kr 19:12) Kdo si ho všimne? Kdo ho rozezná? Kdo ho postřehne? Chápete, jaký máme problém? To břímě, ta odpovědnost leží na vás. Vy musíte rozlišit, kdo co kdy dělá. Pokud nepoznáte, kdo co dělá, máte problém. Proč však na nás, křesťany, Hospodin uvalil tak hroznou odpovědnost? Řeknu vám, proč. Protože uvnitř v sobě máte Boha. Duch živého Boha ve vás musí zkontaktovat ducha, který zrovna něco dělá, a na základě toho musíte být schopni říci: „Toto Bůh je, ale toto Bůh není.“ Přímo na našich shromážděních. Přímo uprostřed shromáždění můžete vidět, jak pracuje Bůh, ale jak třeba zároveň pracuje i jiný duch. Ten jiný duch se vždycky snaží rozptylovat. Je to tak!

Chtěl bych vám povědět o tom, jak se Bůh dotkl jednoho bratra. Modlili jsme se za něj roky. Odvrátil se od Hospodina. Jednoho rána se ho dotklo Boží slovo a on se navrátil k Bohu. Přišel dopředu, trásl se a plakal pro svůj hřích. Vtom vyskočila jedna žena a vrazila mu facku, no, dala mu přímo pěstí do brady. Amen. Dábel chtěl vyrušovat. Amen.

Někdy se díváte na shromáždění a vidíte, jak se něco děje. Byl jsem na shromáždění a Duch Boží sestoupil a žehnal nám, když vtom jedna žena zavřeštěla, vyskočila a začala se válet po podlaze. Co se stalo? Všichni se soustředili na gymnastické výkony, které předváděla, a já řekl pastorovi: „To je d'ábel.“ On na to: „Ó ne, ne, ne! Ta žena je největší z proroků, které tady máme. Takhle prorokuje, to je její prorocký dar.“ Dábel nakonec ovládl celou tu církev, tak že je rozptýlil!

Ale pak hlas tichý a temný... Víte, ten hlas máte v sobě. Pro Eliáše byl tam venku. Slyšel ho ušima. Vy však už nepotřebujete slyšet Boha ušima, protože Bůh vám dá silný, tichý a jemný hlas, který vás bude podněcovat a obživovat vevnitř. Když do vás vstoupí Boží život, budete schopni říct: „Zemětřesení, nejsi z Boha. Napomínám tě.“

„Což když uslyšel Eliáš, zavinul tvář svou pláštěm svým, a vyšed, stál u dveří jeskyně, a aj, hlas k němu řkoucí: Co tu děláš, Eliáši?“ (1Kr 19:13) Chtěl bych, abyste věděli, že hlas Boží je uprostřed Božího shromáždění. Nebojte se. Nebojte se, jestli je to, co slyšíte uvnitř, Bůh. Pokud je to Bůh, měli byste to poznat. Pokud to Bůh není, také byste to měli poznat. Pamatuji si, jak jsem naslouchal d'áblu a myslel si, že je to Bůh. Jak se to může stát? Jak můžete naslouchat d'áblu a myslet si, že je to Bůh? Už se vám to někdy stalo? Už jste někdy slyšeli d'ábla a přitom si mysleli, že k vám promlouvá Bůh? Bůh mi ukázal, že pokud v sobě máte něco špatně, špatné porozumění, špatné touhy, špatné myšlenky, d'ábel k vám může mluvit, a vy to přijmete. Dovolte mi přečíst verš, ve kterém vám Bůh slibuje, že vás toho uchrání. Otevřete si evangelium bratra Jana. Jan 7:17: *„Bude-li kdo chtíti (ve smyslu toužiti) vůli jeho činiti, tenť bude uměti rozeznati, jestli to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.“* Podívejte se na ten verš ještě jednou. Pokud máte upřímnou zbožnou touhu, pokud máte nebeskou touhu a v srdci otázku: „Bože, jsi to Ty, nebo je to něco jiného?“ Písmo říká, že je Boží zodpovědnost dát vám

vědět. Bůh má vůči vám zodpovědnost, a když říká „vám“, pak Ho nezajímá, kdo jste. Nezajímá Ho, do kolika hříchů jste upadli. Nezajímá Ho, v jakých jste podmínkách. Pokud budete volat k Bohu: „Pane, já chci vědět!“ a chcete to vědět proto, abyste mohli sloužit Bohu, pak tato vaše touha přenáší zodpovědnost zpět na Boha. Rozumíte tomu?

Dovolte mi, abych vám ukázal další verš, kde se píše, že Bůh musí vůči vám jednat ve spravedlnosti. Matouš 5:6: „*Blahoslavení, kteříž lačnejší a žíznějící spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou.*“ Všimněte si obzvláště konce tohoto verše. Není žádných pochyb, není tam napsáno, že možná budou nasyceni, nepíše se tam, že mohou být nasyceni. Píše se, že BUDOU nasyceni. Halelujah. Píše se: „...*oni nasyceni budou.*“ Takže když chcete být nasyceni, co musíte udělat? Mějte hlad. Rád bych, abyste si dobře přečetli, že jsou určité věci, které Bůh podle svého Slova musí udělat. A že pro to existují určité podmínky. Jednou z takových podmínek je hlad. Pokud lačníte a žízníte po spravedlnosti, Bůh vás MUSÍ naplnit. Někdo říká: „Já se k Bohu modlil, já k Němu volal, já před Ním tak dlouho plakal, a Bůh mi neodpovídá.“ To nemůže být pravda. Něco na tvém pláči není v pořádku, na tvých modlitbách je něco špatně, na tvém hladu je něco špatně. Možná ses chtěl sám vyvýšit nebo něco podobného. Zkoumej sám sebe! Pokud o něco požádáš a nedostaneš, zkoumej sám sebe. Nezkoumej Boha, protože Bůh už dávno položil podmínku. Řekl: „Když lačníš.“ Je to jedna ze situací, kdy se hlad stává požehnáním. Bůh říká: „Požehnaní,¹ kteří lační, protože oni budou nasyceni.“ Protože Hospodin je nasytí. To je Boží touha, to je Boží plán, aby je nasytil. Takže v tomto ohledu nemusíte mít obavy.

Vraťme se k Eliášovi. Eliáš měl při sobě muže jménem Elizeus. Je zvláštní, jak jsou si jejich jména podobná. Řeknu vám, proč. Jeden z nich je předobrazem Krista a druhý je předobrazem církve Krista. Všimněte si, že jsou obě ta jména příbuzná. Mají společný kořen Eli. Eliáš, Elizeus. Amen. Liší se však koncovkou a na to se musíme podívat do hebrejštiny. Vezměte si Elizea v hebrejštině – EliSHUA; „sh“ znamená „shin“. Elizeus je předobrazem Krista v církvi, protože „sh“ neboli „shin“ mluví o Ježíši – Joshua. „Shin“ také mluví o El Shaddai, což rovněž předznamenává Ježíše. Eliáš – to, co v češtině vyslovujeme jako -áš, je

¹ Doslovný překlad KJV.

v hebrejštině -yah, a to znamená Bůh, Jahveh. EliYAH. Tato koncovka mluví o tom, že jméno Eliáš končí v Bohu. Elizeus pak zase končí v Ježíši. Eliáš je proto předobrazem Krista a Elizeus je předobrazem Krista v církvi. Bůh v Kristu a Kristus v církvi. Elizeus požádal o dvojnásobek toho, co měl Eliáš. Eliáš utekl před Jezábel a Elizeus si ustlal v paláci! Amen. Jeho moc byla tak ohromná, že když ho král chtěl zabít, řekl: „Ten starý lišák mě chce zabít. Jeden z vás, chlapci, běžte a zavřete dveře.“² Nepoužil ani žádnou duchovní moc, aby toho posla zastavil. Poslal člověka, aby zavřel dveře.

Podívejme se teď na příběh, když oba došli na místo zvané Karmel, na místo, kde Eliáš předal svou moc Elizeovi. Elizeus však musel nejprve prokázat, že je hoden přijmout takovou moc. Takže Eliáš se ptal Elizea: „Co chceš? Proč mne následuješ?“ Elizeus mu odpověděl: „Chci dvojnásobek tvé moci.“³ Nikdy jsem neslyšel nikoho žádat o něco takového. Eliáš odpověděl: „Požádal jsi o nesnadnou věc, ale víš co, pokud mne uvidíš, jak budu vzat k Bohu, budeš toho dvojnásobného dílu hoden.“⁴

Přichází velká zkouška. Přijdou na místo a tam nastane rozruch, nastane rozptylování nesmírných rozměrů. Náhle se z ničeho nic objeví vůz a ohniví koně. Dokážete si to představit? Oheň. Myslím koně jako oheň. Koně, kteří planou ohněm a kterým možná oheň šlehá i z chřípí, jak se ženou na dva vedle sebe stojící muže. Pamatujte, ta myšlenka byla: „Jestli mne uvidíš, když budu vzat, pak můžeš obdržet dvojnásobný díl Ducha.“ Co se stalo? Tohle vše se dělo v přirozeném. Ale Elizeus se rozhodl nepoddát přirozenému. Kdyby se poddal přirozenému, prohrál by a neobdržel by svůj dvojitý díl. Jak mezi ně ti koně vletěli, Elizeus nespouštěl z Eliáše zrak.

² 2. Královská 6:32 – (Elizeus pak seděl v domě svém, a starší s ním seděli.) I poslal jednoho z přistojících svých, a prvé než přišel posel ten k němu, již byl řekl starším: Nevíte-liž, že poslal ten syn vražedníkův, aby sřal hlavu mou? Šetřtež, když by vcházal posel, zavřete dveře a odstrčte jej ode dveří. Zdaliž i dusání noh pána jeho není za ním?“

³ 2. Královská 2:9 – „V tom když přešli, řekl Eliáš Elizeovi: Žádej sobě, co chceš, prvé než vzat budu od tebe. I řekl Elizeus: Necht' jest, prosím, dvojnásobní díl ducha tvého na mně.“

⁴ 2. Královská 2:10 – „Jemuž řekl: Nesnadnés věci požádal, a však jestliže uzříš mne, když budu vzat od tebe, staněť se tak; pakli nic, nestane se.“

Mluvím o zaměření se, mluvím o soustředění. SOUSTŘEDĚNÍ, bratři. Jsme bombardováni vším, co jen ďábel dokáže obsáhnout. Je to bombardování větší než v kterékoliv jiné generaci, než v kterémkoliv jiném národě, je to bombardování, kterým žádný lid ještě nemusel projít. Jsme bombardováni rozptylováním. Rozptyluje nás naše vlastní vzdělání, naše touha na tomhle světě něčím být. Bůh dnes volá ke svému lidu a říká: „Zanechte toho, co děláte, protože v čase se nacházíte na místě, kde musíte udržet zrak na Ježíši, který je v nebi.“ Bůh nám dal slova. Není moje věc, abych věděl, jestli ta slova jsou správná, špatná, pravda nebo lež. Moje věc je vědět, zda Bůh je opravdu tím, kdo to slovo dal. Bůh říká: „Pokud ve svém srdci upřímně věříš, že jsem ti dal slovo, a nebyl jsem to já, napravím tě.“ Amen? Nestarám se, jak moc mimo mohu být. Nevadí mi to. Protože jediné, o co se starám, je, abych byl věrným služebníkem, který slyší z Boha, který přináší, co slyší, a nezabývá se následky a neplánuje si, co se stane, když řekne to či ono. Předávám slovo, jak jej slyším. Padni komu padni. Já věřím Bohu.

Rozptylování, které přichází na tento národ, na tuto generaci, na vaše děti, je něco mnohem většího, než jsme kdo kdy viděli. Já jsem nikdy nebyl vystaven takovému rozptylování jako tyto děti. Ani vy, rodiče, jste nikdy netrpěli takovým rozptylováním, jakým trpí vaše děti. Nikdy jste nebyli vystaveni tomu, čemu vaše děti. Proto je naší povinností chránit je a pomoci jim soustředit se na Hospodina.

Eliáš věděl, že přijde rozptylování. A Eliáš Elizea nevaroval: „Dávej pozor! Pamatuj, že se zjeví ohnivý vůz. Musíš hledět na mne.“ Ne, nic takového. Elizeus musel projít zkouškou na základě svého vlastního rozhodnutí, motivace a úsilí. Musel udělat zkoušku na základě Božího povolání, které měl, protože by nebyl hoden přijmout dvojnásobný Eliášův díl, kdyby neprošel zkouškou rozptylování. Bratři, teď vám mluvím o rozptylování, kterým procházíme, a jak musíte udržet svůj zrak na Ježíši. Protože v dnešní době je v tomhle světě všechno uzpůsobeno tak, aby to strhlo váš pohled z Ježíše! Halelujah. Vaše chudoba je rozptylování. Váš blahobyt vás rozptyluje. Ať už peníze máte, nebo ne, je to rozptylování. Nemůžete se mu vyhnout. Ať se obrátíte kamkoliv, všude vás něco rozptyluje. Hled'te na Ježíše!

Elizeus slyšel ohnivý vůz. Písmo nám říká, že tam byl ohnivý vůz, ohniví koně. Kdo je viděl? Elizeus je musel vidět. Elizeus musel vyprávět tento příběh. Takže je musel vidět a přitom od nich rychle odvrátit pozornost a zaměřit se na Eliáše. A pak uviděl, jak byl vzat. Víte, vždycky jsem kázal, pravděpodobně i vám, že Eliáš byl vzat na ohnivém voze. Kdo z vás věří, že Eliáš byl vzat na ohnivém voze, zvedněte ruku. Dobrá. Opravte si to. Byl vzat ve vichru. Rozumíte mi? Nad ohnivým vozem byl vichr! Eliáš byl vzat ve vichru, ne v ohnivém voze! Vidíte, kolik tam bylo rozptylování? Nemyslím si, že tam bylo hrobové ticho. Musela to být vřava, muselo to být tak silné, aby to mělo potenciál strhnout Elizeovu pozornost z Eliáše. Nemyslím si, že by si Eliáš sundal plášť, počkal si na vichr a pak jej hodil Elizeovi. Vidím, jak svůj plášť sundává, když na sebe bere ten nebeský plášť. Vzal na sebe nebeský plášť, když odložil ten pozemský. Myslím, že Elizeus ten Eliášův plášť zachytil. Nemyslím si, že dopadl na zem. Elizeus věděl, co dělá. Zachytil ho. Halelujah. Pamatujete si ten verš, kde se píše, že Hospodin zachová v pokoji toho, jehož mysl je na Něj upřena? Izaiáš 26:2-3: *„Otevřete brány, ať vejde národ spravedlivý, ostríhající všeliké pravdy. Člověka spoléhajícího na tě⁵ ostríháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá.“* Hospodin chce, abychom se v této době soustředili na Něj.

Říkal jsem vám, že jsem před lety stavěl domy. Stavěl jsem domy. Cestovali jsme a vždycky, když jsme se asi tak na měsíc vrátili domů, stavěl jsem. Jednoho rána za mnou přišel Bůh a řekl: „Už nemusíš stavět žádné domy. Už žádné nestav.“ Neptal jsem se Ho, proč. Řekl: „Už žádné domy nestav, protože bys neměl čas dělat to, co máš dělat, a zároveň stavět domy.“ Bylo to velmi jednoduché. Nevím, jestli mám právo vám to říct, ale stejně to řeknu. Čas se již tak nachýlil, že všechno, co je nepodstatné, musíte odložit. Odložte vše, co je nepodstatné, a hleďte na Boha. Jinými slovy, bratři, běžíme poslední kolo. Jsme v cílové rovině. Hospodin nám říká, abychom odhodili každé břímě a hřích, který nás tak snadno obkličuje. Běžme oproštěni od všeho, protože Hospodin chce, abychom

⁵ Izaiáš 26:3 – „V dokonalém pokoji zachováš toho, jehož mysl je na tebe upřena, neboť v tebe doufá.“ (doslovný překlad KJV)

v této době běželi závod a vyhráli.⁶ Jsou lidé, kterým vadí, když mluvím o roce 2008, ale to je slovo, které jsem přijal. O čem jiném bych tedy měl mluvit? Máme jen málo času. Věřím, že bychom měli odložit vše, co máme, a plně se soustředit na Hospodina a na Jeho věci. Ne každý to dělá. Ne každý křesťan to dokáže udělat. Pokud nám Bůh dává to privilegium a schopnost, využijme ji! „*Odvrhnuce všeliké břímě i snadně obkličující nás hřích.*“ (Žid 12:1) Něco vám řeknu. Ten hřích, co vás tak snadno obkličuje, je největším břemenem, které si nesete! Když Bible mluví o vašem „snadně obkličujícím vás hříchu“, pak mluví o hříchu po vašich předcích. Znáám lidi, kteří se ho nemohou zbavit. Pokaždé, když s nimi mluvíte, říkají: „Já jsem takový a takový a musím dělat to a to, protože jsem takový a takový.“ Víte, raději bych viděl, abyste byli nijací. Nechci žádné Němce, žádné Jamajčany, žádné Američany, ať už jste kdokoli! Chci vidět lidi, kteří říkají: „Jsem Boží syn, a proto se tomu nemohu poddávat. Bez ohledu na to, jak to dělal můj dědeček, já se tomu nemohu poddávat! Bez ohledu na to, jak moc to mám v krvi, nemohu se tomu poddávat! Mohu dělat jen to, co Bůh chce, abych dělal, protože jsem syn Boží.“ Bůh vám požehnej. Děkuji.

⁶ Židům 12:1 – „Protož i my, takový oblak svědků vůkol sebe majíce, odvrhnouce všeliké břímě i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje, patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýž místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby i posadil se na pravici trůnu Božího.“